

DISPENSATIONELE ONGEHOORZAAMHEID

Door: Dave Stewart.

“Exodes 6:8: En Ik zal ulieden brengen in dat land, waarover Ik Mijn hand opgeheven heb, dat Ik het aan Abraham, Izak, en Jakob geven zou; en Ik zal het ulieden geven tot een erfdeel, Ik, de HEERE!

“Exodes 6:9”: En Mozes sprak also tot de kinderen Israels;.....”

Zij, de kinderen Israëls, waren het door God uitverkoren volk. De grote IK BEN heeft hen persoonlijk uit de ijzeroven van Egypte geleid met de belofte van een land dat vloeide van melk en honing.

Toen dus de kinderen Israëls tot de grens kwamen van dat beloofde land trokken ze op om het in te nemen. Ze zeiden: “Wij hebben het woord van de Almachtige God”. We hebben Zijn belofte en Hij zal dat land aan ons geven. Ze trokken dus op en ze leden een verschrikkelijke nederlaag, ontgoocheling en wanhoop was hun deel.

“Num.14:40 en 45: 14: 40 En zij stonden des morgens vroeg op,zeggende: Ziet, hier zijn wij, en wij zullen optrekken tot de plaats, die de HEERE gezegd heeft; 45: Toen kwamen af de Amalekieten en de Kanaanieten, die in dat gebergte woonden, en sloegen hen,.....”

Het volk handelde naar een duidelijke belofte van God, en toch weigerde Hij om hun gehoorzaamheid aan Zijn woord te honoreren, in plaats daarvan zag Hij hen verslagen worden. Voordat we de reden hiervan bezien gaan we een soortgelijke zaak bekijken.

“Ex.17:6: Zie, Ik zal aldaar voor uw aangezicht op de rotssteen in Horeb staan; en gij zult op den rotssteen slaan, zo zal er water uitgaan, dat het volk drinke. Mozes nu deed also voor de ogen der oudsten van Israel.

Mozes en Aäron waren grote Gods mannen, getrouw in geheel Zijn huis. Toen het geduld van de kinderen Israëls bovenmenselijk op de proef werd gesteld kwamen Mozes en Aäron namens hen tussenbeide.

Toen ze riepen dat ze geen drinkwater hadden bracht Mozes hun beklag over aan de Heer, en daarop volgend kwamen de instructies van God. Maar wat kreeg hij voor het gehoorzamen van de richtlijn van God? Hij mocht het beloofde land niet binnengaan:

“Num.20:11-12: 11 Toen hief Mozes zijn hand op, en hij sloeg de steenrots tweemaal met zijn staf; en er kwam veel waters uit, zodat de vergadering dronk, en haar beesten. 12 Derhalve zeide de HEERE tot Mozes en tot Aaron: Omdat gijlieden Mij niet geloofd hebt, dat gij Mij heiligdet voor de ogen der kinderen van Israel, daarom zult gijlieden deze gemeente niet inbrengen in het land, hetwelk Ik hun gegeven heb.

Zoals de kinderen Israëls voorheen hadden gedaan, handelde Mozes in feite precies eender als zij, overeenkomstig wat de Heer had gezegd, en werd gestraft voor hetgeen hij deed.

Hetzelfde Verschil.

Als de lezer net zo ongeduldig met ons is zoals Mozes was met zijn volk, geven we direct toe dat we enige passages hebben overgeslagen. Maar wat we ons afvragen is: zei God dan niet dat Hij het land aan Israël zou geven? Dat deed Hij zeker. Gaf Hij geen opdracht aan Mozes om de rots te slaan? Ja dus, we hebben dat vers gezien! Welk mogelijk verschil kan dan de tussenliggende passage maken? God heeft het gezegd, ik geloof het, en dat is het!

Maar het verschil dat wordt gemaakt door de ontbrekende passages is hét verschil die “getrouwe, gelovende, gehoorzame” christenen, over de gehele wereld, dezelfde ervaring brengt van verslagenheid, ontgoocheling en wanhoop. We doen er dus goed aan om de tussenliggende passages te overdenken om te zien welk “verschil” ze teweeg brengen.

Te Laat

In ons eerste voorbeeld trok het volk op om het land in bezit te nemen, maar ze trokken op nadat God zijn opdracht, om het land in bezit te nemen, had herroepen. Toen de spionnen terug waren gekomen van het verspieden van het land rapporteerden de meesten van hen dat het in bezit nemen van het land pure zelfmoord zou zijn.

“Num.13:31-33: 31 Maar de mannen, die met hem opgetrokken waren, zeiden: Wij zullen tot dat volk niet kunnen optrekken, want het is sterker dan wij.32 Alzo brachten zij een kwaad gerucht voort van het land, dat zij verspied hadden, aan de kinderen Israels, zeggende: Dat land, door hetwelk wij doorgestaan zijn, om het te verspieden, is een land, dat zijn inwoners verteert; en al het volk, hetwelk wij in het midden van hetzelfde gezien hebben, zijn mannen van grote lengte. 33 Wij hebben ook daar de reuzen gezien, en de kinderen van Enak, van de reuzen; en wij waren als sprinkhanen in onze ogen, alzo waren wij ook in hun ogen.

De mensen geloofden hun boos verslag en God reageerde daarop met het intrekken van Zijn eerder gedane opdracht. Ze hoefden niet meer op te trekken om het land in bezit te nemen maar kregen de opdracht om een generatie lang in de woestijn te verblijven.

“Num.14:32-33: 32 Maar u aangaande, uw dode lichamen zullen in deze woestijn vallen! 33 En uw kinderen zullen gaan weiden in deze woestijn, veertig jaren, en zullen uw hoererijen dragen, totdat uw dode lichamen verteerd zijn in deze woestijn.

Maar in plaats zich neer te leggen bij deze verandering matigde het volk zich jegens God aan om te handelen naar Zijn voorgaande beloften, beloften van eertijds, het was niet aan hen om daar nog aanspraak op te maken. Sommigen zullen nu zeggen: “maar uiteindelijk gehoorzaamden ze nu toch nog. Beter laat dan nooit, zo is het toch?”. Maar dat is nu juist het probleem, ze gehoorzaamden helemaal niet! Ziet u, om een gebod te gehoorzamen die God heeft ingetrokken is niet gehoorzaam zijn en, om het tegen de opdracht in toch te doen, is openlijke overtreding.

“Num.14:41: Maar Mozes zeide: Waarom overtreedt gij alzo het bevel des HEEREN? Want dat zal geen voorspoed hebben.

Het gehoorzamen van een woord van God die Hij zelf teniet heeft gedaan kan op geen enkele manier gehoorzamen worden genoemd. Deze mensen gehoorzaamde tenslotte niet. Ten eerste

waren ze niet gehoorzaam door het land in bezit te nemen zoals God het hun had opgedragen en daarna gingen ze door met overtreden door op te trekken in “gehoorzaamheid” betreffende een opdracht die God had herroepen.

We zien dat Mozes dezelfde overtreding pleegt bij de wateren van Meriba. Eerder hebben we gezegd dat Mozes de instructies van God opvolgde toen hij de rots sloeg, en hij deed dat inderdaad. Maar evenals de kinderen Israëls vóór hem deden (en zoals veel christenen vandaag de dag doen) volgde Mozes de eerdere instructies van God, en door dat te doen gehoorzaamde hij God niet.

Mozes had van God een woord dat hem zei de rots te slaan, maar dat was reeds eerder, bij een eerdere gelegenheid (Ex.17:6); maar nu schreef God iets anders voor:

“Num.20:8: Neem dien staf, en verzamel de vergadering, gij en Aaron, uw broeder, en spreekt gijlieden tot de steenrots voor hun ogen, zo zal zij hun water geven; also zult gij hun water voortbrengen uit de steenrots, en gij zult de vergadering en haar beesten drinken.

Ongelukkigerwijs was het humeur van Mozes op dat moment meer in overeenstemming met de eerdere dan met de laatste opdracht. Mozes was vervuld met boosheid en de eerdere opdracht van de Heer paste hem op dat moment beter dan het spreken tot de rots.

Mozes had dus twee opdrachten, beiden kwamen ze van God. Hij koos zelf welke goddelijke opdracht hij zou volgen. Maar wat voor Israël gold dat gold ook voor Mozes, en dat is ook vandaag nog het geval: het gehoorzamen van een opdracht die God heeft veranderd is ongehoorzaam zijn; het is overtreding; het is geen geloof; het is ongelooft.

“Num.20:12: Derhalve zeide de HEERE tot Mozes en tot Aaron: Omdat gijlieden Mij niet geloofd hebt, dat gij Mij heiligtet voor de ogen der kinderen van Israel, daarom zult gijlieden deze gemeente niet inbrengen in het land, hetwelk Ik hun gegeven heb.

Hoe ironisch is het dan als deze passages vandaag de dag steeds maar weer worden gebruikt als waarschuwingen, vanaf de preekstoel, aan vele gemeenten. Net na het inzamelen van de tienden en net voor de ceremonie van de doop, waarschuwen de predikers hun gemeenten, in de gehele wereld, om niet in deze zonden van die “hardnekkige mensen” te vervallen. Maar te oordelen naar deze voorbeelden, is één kenmerk van een hardnekkige het onvermogen om het hoofd te draaien van “eertijds” naar het “maar nu” teneinde het onderscheid te erkennen dat God daartussen heeft geplaatst.

Te Vroeg

Het forceren van de door God gegeven instructies voor “eertijds” naar het heden is niet de enige dispensationele fout die iemand kan maken. Het Woord van God voor de toekomstige eeuwen moet ook worden behandeld met grote nauwkeurigheid. Beschouw bijvoorbeeld de overtreding van Dathan en Korach.

“Num.16:3: En zij vergaderden zich tegen Mozes, en tegen Aaron, en zeiden tot hen: Het is te veel voor u, want deze ganse vergadering, zij allen, zijn heilig, en de HEERE is in het midden van hen; waarom dan verheft gijlieden u over de gemeente des HEEREN?

Wat was nu het argument van Korach en Dathan betreffende het priesterschap van Israël? Ze hadden de afkondiging van God, door Mozes, gehoord:

“Ex.19:6: En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israels spreken zult.

God had beloofd dat, als ze Zijn wet zouden gehoorzamen, er een tijd zou komen dat iedere Israëliet tot priester gemaakt zou worden. Maar ze waren niet tevreden om de waarheid, van de toekomstige eeuwen, daar te laten waar God het had geplaatst. Ze volharden er in dat hetgeen God had gezegd: “zult zijn” toen, op dat moment, moest worden waargemaakt. Door hun weigering om dat in te zien en te erkennen trokken Dathan en Korach de conclusie dat op dat moment iedere Israëliet een priester was en dat daarom het Aáronitische priesterschap onwettig was. Maar dit alles zal bewaarheid worden in de toekomstige eeuwen. (Hebr.7:12 en 18; 1Petr.2:9; Op.1:6).

En opnieuw wordt de houding van de Heer aangaande deze ontkenning van het onderscheid duidelijk gemaakt:

“Num.16:32-33: 32 En de aarde opende haar mond, en verslond hen met hun huizen, en allen mensen, die Korach toebehoorden, en al de have. 33 En zij voeren neder, zij en alles wat hunner was, levend ter helle; en de aarde overdekte hen, en zij kwamen om uit het midden der gemeente.

In hun opstand om het verschil te erkennen, tussen “eertijds” en de “toekomstige eeuwen”, hadden Dathan en Korach niet alleen tegen God gezondigd maar zondigden ze ook tegen hun zielen, (vers 38) waardoor ze verderf brachten over zichzelf en over allen die hen volgden:

“Num.16:38: Te weten de wierookvaten van dezen, die tegen hun zielen gezondigd hebben; dat men uitgerekte platen daarvan make, tot een overdeksel voor het altaar; want zij hebben ze gebracht voor het aangezicht des HEEREN, daarom zijn zij heilig; en zij zullen den kinderen Israels tot een teken zijn.

Geen Verschil

Er zijn er die volhouden dat: “wat waar was, en wat waar zal zijn, vandaag de dag ook waar moet zijn want God verandert niet!”. Maar was het dan een toevalligheid dat de Heer reageerde, naar aanleiding van dat idee, door het scheppen van iets nieuws voor de bestraffing van Dathan en Korach? Num.16:30.

“Num.16:30: Maar indien de HEERE wat nieuws zal scheppen, en het aardrijk zijn mond zal opendoen, en verslinden hen met alles wat hunner is, en zij levend ter helle zullen nedervaren; alsdan zult gij bekennen, dat deze mannen de HEERE getergd hebben.

God verandert niet, daar zijn we het over eens. Vanaf het begin eiste God van de mensen om hun “tegenwoordige waarheid” te erkennen “2Petrus 1:12.

“2 Petrus 1:12: Daarom zal ik niet verzuimen u altijd daarvan te vermanen, hoewel gij het weet, en in de tegenwoordige waarheid versterkt zijt.

Als de Heer het weigeren om dat te doen rekt als opstandigheid dan rekt Hij het vandaag de dag ook als opstandigheid want God verandert niet.

Daarom is het onze conclusie dat de mensen van God in iedere eeuw, of bedeling, ongehoorzaam zijn. Bovendien is deze bijzondere ongehoorzaamheid er niet één die licht door God wordt opgevat. Mozes werd verbannen, de legers van Israël werden afgeslacht en Dathan en Korach werden opgeslokt.

Maar ze handelden tenslotte toch naar de Schrift?

U zult opgemerkt hebben dat we in ieder geval hebben gezien dat de overtreder niet één keer de opdracht of de belofte van God veranderde. Als iemand geprobeerd zou hebben om het Woord van God te ontkennen of te veranderen of als iemand probeerde dat te beweren dan zou men zonder twijfel de Schriften krachtig hebben verdedigd. Men ontkende de kostbare Bijbelse beloften niet; men verplaatste ze.

Ze waren Schriftuurlijk maar niet dispensationeel en dat was hun grote overtreding. Ziet u, het gehoorzaam zijn aan een woord dat God heeft weggedaan is in het geheel geen gehoorzaamheid, het naar de Schrift handelen maar niet dispensationeel is in het geheel niet naar de Schrift handelen.

Omdat al deze dingen zijn geschreven ons tot voorbeelden (1Kor.10:11) moeten we ons niet verwonderen als Paulus ons waarschuwt om vandaag de dag ook niet zulke overtreders te zijn.

“2Tim.2:15-18: 15 Benaarstig u, om uzelfven Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt. 16 Maar stel u tegen het ongoddelijk ijdelroepen; want zij zullen in meerdere goddeloosheid toenemen. 17 En hun woord zal voorteten, gelijk de kanker; onder welke is Hymeneus en Filetus; 18 Die van de waarheid zijn afgeweken, zeggende, dat de opstanding alrede geschied is, en verkeren sommiger geloof.

In deze passage hebben we nog twee mannen zoals Dathan en Korach met dezelfde ziekte. Hymeneus en Filetus beweerden dat de opstanding reeds had plaats gevonden, hierdoor spraken ze de toekomstige opstanding tegen. Ze zijn “Bijbelleraren” en spreken de leer niet tegen. Ze willen het slechts verplaatsen van zijn toekomstige plaats op de tijdlijn van God, om het te verplaatsen naar een tijd die achter hen ligt.

Maar let op, als ze dat hebben gedaan en ze zorgvuldig de opstanding zelf hebben beschermd, hebben ze onderwijl de dispensationele plaats veranderd en is het woord waarmee deze leraren nu leuren niet langer het woord van God. Het is “hun woord” geworden. Het is niet langer waarheid; het is “dwaling”. Wat goddelijk was is nu “ongoddelijk” en “goddeloos” geworden. Ofschoon de leer zelf zorgvuldig werd behartigd veronachtzaamden ze de dispensationele plaats met tot gevolg dat hetgeen bestemd was voor geestelijke gezondheid een vernietigende kanker werd.

Te Aanstootgevend?

Zijn we te streng tegen deze anti-dispensationale geest? Overtreding, ongeloof, ongoddelijk, goddeloosheid: Dat zijn toch geen vleierende woorden. We zouden ons kunnen verdedigen door er op te wijzen dat niet één van deze woorden op onszelf slaat, maar rekening houdend met het feit dat het Woord van Christus rijkelijk in ons moet wonen, verhoedde God dat we toegeven aan die zelfverdediging. De woorden van God moeten altijd ons eigendom zijn.

Maar het is niet onze bedoeling om beledigend te zijn. Ons doel is in eerste instantie om de strijder te bemoedigen die vastberaden staat in het verdedigen van het evangelie van Paulus. Uw offer is niet tevergeefs. De rechterstoel van Christus zal de volledige en eeuwige waarde ten volle openbaren van uw “hardnekkige” volharding om het Woord der waarheid recht te snijden.

Ten tweede is het ons gebed dat de geliefde broeder of zuster, die tot op heden het recht snijden te licht heeft opgevat, mag inzien dat God het niet licht opvat. Dit zijn geen marginale kwesties maar zaken die zo fundamenteel en zo belangrijk zijn dat we degenen dienen te verlaten die er geen acht op slaan.

“Gal.5:8:Dit gevoel is niet uit Hem, Die u roept”.

Als we nog een laatste “niet vleierend” etiket, die de Heilige Geest plaatst op de anti dispensationale geest, overdenken, dan bidden we dat ons dat met alle ijver zal bewegen tegen de macht van deze duisternis, om ons met alle genade in te zetten naar degenen die er door gevangen zijn genomen.

“Gal.4:8: Maar toen, als gij God niet kendet, diendet gij degenen, die van nature geen goden zijn;

Hier herinnerd Paulus de gelovigen te Galatië aan hun vroegere religieuze status, hoe ze dienstknechten waren van hen “*die van nature geen goden zijn*”. Met andere woorden: de Galaten waren afgodendienaars. Let op wat de apostel vervolgens zegt:

“Gal.4:9: En nu, als gij God kent, ja, veelmeer van God gekend zijt, hoe keert gij u wederom tot de zwakke en arme beginselen, welke gij wederom van voren aan wilt dienen?”

Ziet u wel wat Paulus hier zegt? Hij beschuldigd deze gelovigen botweg van het terug gaan naar de afgodendienst! Maar de Galaten waren niet terug gekeerd tot de afgoden maar ze gingen terug naar de Wet van Mozes, het Woord van God van “eertijds”, en besloten om hun leven daar nu naar in te richten.

Was Paulus te streng toen hij hun anti dispensationalisme gelijk stelde met het aanbidden van valse goden? Ja, want het was dwaling. Misschien goddeloos, maar afgoderij? Gaat de Heilige Geest hier te ver of is het mogelijk dat, door het dienen van een opdracht van God die Hij Zelf heeft verplaatst, niets minder is dan de afgoderij van deze Christelijke eeuw? Kan het zijn dat de opdrachten die God eens heeft gegeven, maar ze daarna heeft weggedaan, nu de leer der duivelen is geworden? (Lev.20:25 vergelijk 1Tim.4:1-3).

De kerk mag vandaag de dag, in het algemeen, weigeren om het evangelie van Paulus te prediken en te verdedigen, maar er komt een dag dat Satan en zijn dienaars het zullen

prediken. Dat is de dag nadat de huidige bedeling der genade Gods ten einde is gekomen en de toegang tot God niet meer wordt aangeboden zonder werken, het evangelie ter redding door geloof alleen zal worden betuigd, heinde en verre, door de zogenaamde “dienaars der gerechtigheid”, Zie:

“2Kor.11:14-15: 14 En het is geen wonder; want de satan zelf verandert zich in een engel des lichts. 15 Zo is het dan niets groots, indien ook zijn dienaars zich veranderen, als waren zij dienaars der gerechtigheid; van welke het einde zal zijn naar hun werken.

Het bestaan van het tweede hoofdstuk van de brief van Jacobus verzekerd ons daar van. Deze geïnspireerde verdediging tegen de leer van Paulus is geschreven om de heiligen te versterken in de toekomstige eeuwen wanneer de waarheid van de verborgenheid zijn plaats zal innemen onder de Christelijke afgodendienaars van die dag.

In elk tijdperk is het Satan die datgene naar voren haalt wat God heeft weggedaan. In elk tijdperk vermomt de tegenstander zijn sporen door in de daaraan voorafgaande voetstappen van God te treden. En in elk tijdperk worden de getrouwen gesteund in hun strijd tegen hem door hun waarheid op dat moment. Dit was de uitrusting van de heiligen van “eertijds” en eveneens zullen de toekomstige heiligen daardoor zegevieren.

“MAAR NU” is de strijd de onze!